



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Punktum, spol. s r. o.**, se sídlem Otická 758/19, Opava, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. 18684/19/5300-22442-712448, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2020, č. j. 22 Af 22/2019 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Žalobce podal dne 23. 4. 2014 řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014. Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) žalobce vyzval k odstranění vad tohoto podání, jelikož jej žalobce neučinil ve formátu zveřejněném správcem daně na základě § 72 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, pokynem D-349. Žalobce ve stanovené lhůtě vytýkané vady neodstranil, a proto jej správce daně dle § 145 odst. 1 daňového řádu vyzval k podání daňového přiznání k příslušné dani za uvedené zdaňovací období. Této výzvě žalobce nevyhověl, a proto správce daně vydal ze dne 24. 11. 2016 platební výměr č. j. 3454818/16/3216-50521-806282, kterým žalobci podle § 147, § 139 odst. 1 a § 145 odst. 1 daňového řádu vyměřil daň z přidané hodnoty za

zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 ve výši 123.480 Kč, tedy ve výši tvrzené žalobcem v neúčinně podaném daňovém přiznání.

[2] Žalobce podal proti tomuto platebnímu výměru odvolání, které nejprve žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017 zamítl. K žalobě žalobce krajský soud toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 20. 9. 2018, č. j. 22 Af 101/2017 - 69, zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Podle soudu bylo daňové přiznání žalobce srozumitelné a jednoznačné a neobsahovalo vady dle § 74 daňového řádu. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Afs 383/2018 - 40, zamítl a potvrdil tak závěry krajského soudu.

[3] Žalovaný poté vydal v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým změnil platební výměr ze dne 24. 11. 2016, resp. nahradil původní výrokovou část tak, že se žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a podle § 139, § 147 a 140 odst. 1 vyměřuje daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 ve výši 123.480 Kč.

II. Napadený rozsudek krajského soudu

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji.

[5] Soud konstatoval, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí řídil právním názorem vysloveným ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, a tudíž vyměřil daň na základě žalobcova daňového přiznání ze dne 23. 4. 2014. Dále vysvětlil, že správce daně původním platebním výměrem ze dne 24. 11. 2016 stanovil daň (tj. vyměřil daň z moci úřední – srov. § 139 odst. 1 a § 147 daňového řádu) v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně, takže nastaly účinky podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. K tvrzení žalobce, že pouze zákonné rozhodnutí může prodloužit lhůtu ke stanovení daně, soud uvedl, že v posuzované věci nelze označit vydání platebního výměru za úkon toliko formální, jehož účelem by bylo prodloužení lhůty pro stanovení daně (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017 - 29, č. 3703/2018 Sb. NSS).

[6] Žalovaný se dle soudu v napadeném rozhodnutí nemusel výslovně věnovat otázce prekluze, pokud žalobce tuto námitku neuplatnil v odvolání. Nadto byl soud přesvědčen, že k překročení lhůty pro vyměření daně nedošlo. Platební výměr z 24. 11. 2016 byl vydán a doručen v základní tříleté lhůtě podle § 148 odst. 1 daňového řádu a zároveň byly splněny podmínky stanovené v § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu pro prodloužení lhůty o 1 rok, tj. do 25. 4. 2018. První rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2017 bylo žalobci doručeno 13. 7. 2017, takže lhůta byla opět prodloužena o 1 rok dle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu do 25. 4. 2019. Lhůta poté neběžela po dobu soudních řízení (celkem 549 dnů = více než 18 měsíců); napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 13. 5. 2019, tedy necelý měsíc poté, kdy by uplynula posledně prodloužená lhůta, pokud by nedošlo k jejímu stavení. Daň byla tedy pravomocně vyměřena před uplynutím prekluzivní lhůty.

III. Důvody kasační stížnosti žalobce

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku prekluze, pokud platebnímu výměru ze dne 24. 11. 2016 přiznal účinky dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Mezi účastníky není sporu, že údaje uvedené v daňovém přiznání stěžovatele byly správné, a platební výměr tak stěžovateli vůbec neměl být oznamován. Jestliže oznamován byl, pak se ohledně data doručení má vycházet z fikce dle § 140 odst. 2 daňového řádu. Tím je rovněž dáno rozhodné datum, z něhož měl soud i žalovaný při výpočtu lhůty pro stanovení daně dle ustanovení § 148 daňového řádu vycházet. Pokud by tedy krajský soud vycházel z data, které mu příkazuje ustanovení § 140 odst. 2 DŘ (a nikoliv z data, kdy došlo k faktickému doručení platebního výměru), musel by konstatovat, že hypotéza § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu nebyla naplněna. K datu, k němuž došlo k fikci oznámení rozhodnutí o stanovení daně (tj. k 25. 4. 2015), zbývala téměř celá lhůta pro stanovení daně; lhůtu tak nebylo možno prodlužovat o dalších 12 měsících. Celou lhůtu pro stanovení daně proto bylo nutno považovat za marně uplynulou. Stěžovatel k tomu uvedl, že daňový subjekt nemůže být nijak trestán za to, že správce daně není schopen u řízení nespojených s postupem k odstranění pochybností či daňovou kontrolou stanovit daň obratem (nečinnost). Ve věci stěžovatele přitom správce daně účelově vyčkával s vydáním rozhodnutí až ke konci lhůty (k tomu viz nálezy ÚS ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07).

[9] Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemusel výslovně věnovat otázce prekluze. Připomněl, že ke skutečnostem majícím vliv na prekluzi práva pro vyměření či doměření daně jsou správní soudy povinny přihlížet z úřední povinnosti, neboť jen po zvážení takových okolností lze dospět k závěru o případné prekluzi práva na vyměření či doměření daně (viz nálezy ÚS ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 2082/09).

[10] Ustanovení § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu dále nemělo být aplikováno též z důvodu, že za rozhodnutí o stanovení daně ve smyslu citovaného ustanovení je třeba považovat pouze rozhodnutí pravomocné – tzn. (žalované) rozhodnutí o odvolání. Krajský soud i žalovaný přitom smísili pojmy „vyměření daně” ve smyslu § 139 odst. 1 daňového řádu a „stanovení daně” dle ustanovení § 147 tohoto zákona, což je ostatně patrné již z bodu [7] napadaného rozsudku. Odlišnosti mezi „stanovením” a „vyměřením” daně jsou přitom naprosto zásadní nejen pro plynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Afs 399/2017 - 26). V posuzované věci k pravomocnému vyměření daně nedošlo. Prvoinstanční správce daně si má při své činnosti vytvořit dostatečný prostor k tomu, aby ve stejné lhůtě mohl o věci rozhodnout ještě správce daně druhého stupně. Rozhodnutím o stanovení daně tak ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu není odvoláním napadený platební výměr, avšak až rozhodnutí o odvolání proti takovému platebnímu výměru. Podle stěžovatele nelze připustit, aby správce daně účelově vydával platební výměry až na poslední chvíli (viz rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 388/2019 - 70). Pro účely výpočtu lhůty pro stanovení daně tedy nelze přiznat platebnímu výměru účinky dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, neboť

ty jsou výslovně vyloučeny § 140 odst. 1 tohoto zákona. Nebýt tedy nezákonného postupu správce daně spočívajícím v jeho nečinnosti, k onomu „prodloužení“ (§ 148 odst. 2 daňového řádu) a stavění (§ 148 odst. 4 daňového řádu) prekluzivní lhůty by vůbec nedošlo (viz nálezy ÚS ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09).

[11] Stěžovatel proto shrnul, že v jeho případě měla být konstatována prekluze a „vyměřena“ nulová daňová povinnost. Důvodem, proč řízení neskončilo řádným stanovením daňové povinnosti, totiž nebylo nic jiného, než tvrdohlavost a zcela zásadní pochybení správce daně.

IV. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření odmítl názor stěžovatele, že plynutí lhůty podle § 148 daňového řádu by mělo být posuzováno, jako kdyby byl platební výměr vydán postupem podle § 140 daňového řádu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017 - 29, podle něhož k prodloužení lhůty pro stanovení daně nedojde toliko v případě úkonů formálních, jejichž jediným smyslem bylo prodloužení lhůty pro stanovení daně. To však nelze říci o žádném z úkonů správce daně či žalovaného v nyní posuzované věci. Oznámení původního rozhodnutí o stanovení daně tak vyvolalo účinek podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, stejně jako následné oznámení rozhodnutí o odvolání vyvolalo účinek ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu. Tyto účinky nebyly dotčeny ani následným zrušením rozhodnutí žalovaného ve správním soudnictví. Stěžovatelova argumentace předpokládá počítání lhůty dle ideálního stavu nehledě na stav faktický; takový přístup však nemá jakoukoliv oporu v právním řádu, ten naopak, jak je zjevné z výše uvedeného, odráží faktický postup daňového řízení, nehledě na jeho zákonnost, a od tohoto postupu pak odvíjí běh lhůty pro stanovení daně v konkrétní věci. Počítání lhůty pro stanovení daně podle jakéhosi ideálního stavu by v jeho důsledku mělo za následek podstatné zvýšení míry právní nejistoty.

[13] K poukazu stěžovatele na „účelové vyčkávání“ správce daně s vydáním platebního výměru žalovaný připomněl, že vydání platebního výměru v posledním roce lhůty pro stanovení daně nemůže být s ohledem na opakované žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty přičítáno k tíži správce daně.

[14] Žalovaný rovněž zdůraznil, že pokud stěžovatel nevznesl námitku prekluze práva stanovit daň v rámci odvolacího řízení, pak ani neexistoval důvod, aby se žalovaný touto otázkou v textu žalobou napadeného rozhodnutí výslovně zabýval. Žalovaný plynutí lhůty pro stanovení daně v posuzované věci zkoumal, nedospěl však k závěru, že by tato lhůta před pravomocným stanovením daně uplynula.

[15] V souvislosti se stěžovatelem tvrzeným směřováním pojmu „vyměření daně“ ve smyslu § 139 odst. 1 daňového řádu a „stanovení daně“ podle § 147 daňového řádu žalovaný uvedl, že obě dotčená ustanovení zavádí určité právní následky k okamžiku stanovení daně. Oproti tomu § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu hovoří o oznámení rozhodnutí o stanovení daně a následcích oznámení takového rozhodnutí. Ustanovení § 147 odst. 1 daňového řádu přitom zavádí legislativní zkratku, podle které se platební

výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam označují jako rozhodnutí o stanovení daně.

[16] Žalovaný tedy navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které je případně povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že krajský soud se dostatečně vypořádal s podstatou žalobní argumentace a přesvědčivě vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Krajský soud správně uvedl, že žalovaný se nemusel výslovně zabývat otázkou uplynutí lhůty pro stanovení daně, pokud stěžovatel takovou námitku nevznesl ve svém odvolání. Rozsudek krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelný z důvodu, že by soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného, v němž by chybělo vypořádání veškeré odvolací argumentace.

[20] Věcné posouzení kasační stížnosti záleží na zodpovězení otázky, zda napadené rozhodnutí žalovaného, jímž byl změněn platební výměr ze dne 24. 11. 2016, bylo vydáno ve lhůtě pro stanovení daně. Stěžovatel je přesvědčen, že právo stanovit daň bylo v době vydání tohoto rozhodnutí prekludováno.

[21] Ustanovení § 148 odst. 1 daňového řádu upravuje základní lhůtu pro stanovení daně, která činí 3 roky. Odstavec 2 tohoto ustanovení pak uvádí taxativní výčet právních skutečností (úkonů) ze strany správce daně nebo daňového subjektu, které prodlužují běh tříleté lhůty o jeden rok, a to za předpokladu, že jsou učiněny v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty. Takovou skutečností je mimo jiné podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu oznámení rozhodnutí o stanovení daně.

[22] Stěžovatel zejména zpochybnil, že by v důsledku oznámení platebního výměru ze dne 24. 11. 2016 došlo podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu k prodloužení tříleté lhůty pro stanovení daně o 1 rok. Dle jeho názoru totiž správce daně vůbec neměl stěžovateli platební výměr oznamovat, a doručení (oznámení) platebního výměru tak mělo vycházet z fikce dle § 140 odst. 2 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení se v případě, kdy se vyměřená daň neodchyluje od daně tvrzené daňovým subjektem, považuje za den doručení platebního výměru daňovému subjektu poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně.

[23] Nejvyšší správní soud této argumentaci nepřisvědčil. Stěžovatel sice správně uvedl, že s ohledem na následný soudní přezkum je zřejmé, že uvedený platební výměr neměl být vydán, neboť stěžovatel podal daňové přiznání řádně, a správce daně mu tak neměl vyměřit daň z moci úřední. Krajský soud však zcela správně odkázal na rozsudek č. j. 2 Afs 239/2017 - 29, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zruší-li soud takové rozhodnutí o odvolání, jehož oznámením byla prodloužena lhůta pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, a vrátí-li věc odvolacímu orgánu k dalšímu řízení, nadále platí, že lhůta pro stanovení daně byla řádně prodloužena. Je však třeba, aby zrušené rozhodnutí nebylo úkonem toliko formálním, účelově vydaným čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně.

[24] V posuzované věci soud připomíná, že platební výměr ze dne 24. 11. 2016 nebyl v soudním přezkumu zrušen; krajský soud rozsudkem č. j. 22 Af 101/2017 - 69 zrušil pouze rozhodnutí žalovaného o odvolání. Ze soudního přezkumu sice vyplynulo, že platební výměr byl vydán nezákonně (a tedy, že jej správce daně neměl stěžovateli oznamovat), to však neznamená, že by se na něj pro účely posouzení běhu prekluzivní lhůty mělo pohlížet jako na rozhodnutí, které nebylo vůbec vydáno. Tak by bylo možno postupovat v případě, že by byla vyslovena jeho nicotnost (viz zmiňovaný rozsudek č. j. 2 Afs 239/2017 - 29, bod [18]), což se ovšem nestalo.

[25] Kasační soud je rovněž přesvědčen, že vydání platebního výměru nebylo toliko formálním úkonem, tedy že by správce daně s jeho vydáním čistě či převážně účelově vyčkával na posledních 12 měsících prekluzivní lhůty. Ze správního spisu je zřejmé, že část doby, po kterou správce daně nekonal, byla způsobena tím, že stěžovatel opakovaně žádal o prodloužení lhůty k odstranění vad daňového přiznání. Poté, co stěžovateli lhůta k odstranění vad podání dne 30. 6. 2015 uplynula, správce daně úředním záznamem ze dne 7. 9. 2015 vyslovil neúčinnost stěžovatelova daňového přiznání a dne 19. 7. 2016 stěžovatele vyzval k podání daňového přiznání; dne 24. 11. 2016 pak vydal platební výměr. Je tedy pravdou, že správce daně mohl po marném uplynutí lhůty pro odstranění vad podání postupovat rychleji, resp. s menšími časovými prodlevami mezi jednotlivými úkony, Nejvyšší správní soud však shodně s krajským soudem nepovažuje uvedenou nečinnost (tj. zejména prodlevu mezi vyslovením neúčinnosti původního daňového přiznání a výzvou k podání nového daňového přiznání) správce daně za natolik nepřiměřenou, aby bylo možno shledat jeho postup účelovým.

[26] Soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele spočívající v tom, že platební výměr nemohl vyvolat účinky stanovené v § 148 odst. 1 písm. b) daňového řádu z důvodu, že za rozhodnutí o stanovení daně je třeba považovat toliko rozhodnutí pravomocné, tj. v posuzované věci rozhodnutí o odvolání.

[27] Ustanovení § 148 odst. 1 písm. b) daňového řádu uvádí, že k prodloužení prekluzivní lhůty dochází oznámením rozhodnutí o stanovení daně, kterým jsou dle § 147 odst. 1 daňového řádu platební výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam. Nelze přitom dovodit, že by se uvedená rozhodnutí stávala rozhodnutími o stanovení daně až poté, co nabydou právní moci. Jde totiž vždy o ukončení první fáze vyměřovacího nebo doměřovacího řízení, která probíhá před správcem daně prvního stupně. Pokud se jedná o stanovení daně v souladu s tvrzením

daňového subjektu, proti němuž není odvolání přípustné, bude se jednat o pravomocné rozhodnutí o stanovení daně. Pokud však dochází ke stanovení daně zcela nebo zčásti z moci úřední, půjde o dosud nepravomocné rozhodnutí. Účelem této právní úpravy umožňující prodloužení prekluzivní lhůty je přitom garantovat dostatečný časový prostor pro případnou druhou fázi těchto řízení, tj. odvolací řízení, které následně pravomocně ukončí proces stanovení daně.

[28] Nadto soud připomíná, že § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu uvádí, že skutečností způsobující prodloužení prekluzivní lhůty je rovněž oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku. Pokud by přitom byla správná argumentace stěžovatele, že k prodloužení lhůty dochází toliko pravomocným rozhodnutím o stanovení daně, byla by zmínka o oznámení rozhodnutí ve věci opravného prostředku nadbytečnou, neboť takové rozhodnutí by bylo možno podřadit pod písm. b) zmíněného ustanovení.

[29] Kasační soud nesouhlasí se stěžovatelovou námitkou, že by krajský soud v této souvislosti směřoval pojmy „stanovení“ a „vyměření“ daně. Krajský soud sice v bodě [7] napadeného rozsudku uvedl, že „*původním platebním výměrem z 24. 11. 2016 byla žalobci daň stanovena (tj. vyměřena z moci úřední – srov. § 139 odst. 1 a § 147 daňového řádu)*“, to ovšem neznamená, že by nesprávně vyložil pojem rozhodnutí o stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Pokud stěžovatel argumentuje usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, č. 1542/2008 Sb. NSS, je třeba uvést, že se v něm rozšířený senát zabýval otázkou, zda pro splnění prekluzivní lhůty postačí, je-li v rámci jejího běhu vydáno toliko nepravomocné rozhodnutí správce daně I. stupně. Dospěl přitom k závěru, že je nutno, aby před uplynutím prekluzivní lhůty byla daň vyměřena nebo doměřena pravomocně. Z tohoto rozhodnutí však nelze dovodit, že by se pro účely prodloužení prekluzivní lhůty dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, mělo za rozhodnutí o stanovení daně považovat toliko rozhodnutí pravomocné, tj. v nyní posuzované věci rozhodnutí o odvolání. Takový závěr neplyne ani z dále stěžovatelem citovaných rozsudků č. j. 10 Afs 206/2017 - 39 či č. j. 6 Afs 399/2017 - 26, které se ostatně ani výkladem § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu nijak nezabývaly.

[30] Vzhledem k uvedenému tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno před uplynutím lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu, jak správně dovodil krajský soud (viz bod [8] napadeného rozsudku).

VI. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu